

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Denisou Hamerskou ve věci

žalobkyně:

██████████, narozená ██████████
bytem ██████████
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Rajchlem
sídlem Jungmannova 1010, 413 01 Roudnice nad Labem

proti

žalovanému:

██████████, narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Patrikem Bauerem
sídlem Chelčického 97/1, 430 01 Chomutov

o určení vlastnického práva

takto:

- I. **Žaloba na určení, že žalobkyně je vlastníkem psa – černého pudla, středního samce jménem ██████████, č. čipu ██████████, se zamítá.**
- II. **Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému na nákladech řízení částku 14 142 Kč k rukám zástupce žalovaného do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Žalobkyně je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Mostě náklady řízení v podobě svědeckého, jejichž výše a splatnost bude určena v samostatném usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala určení vlastnického práva k psovi [REDAKCE] blíže označenému ve výroku rozsudku. Svůj nárok odůvodnila tím, že psa dostala ke svým 50. narozeninám od dcery [REDAKCE] a syna [REDAKCE] dne 29. 4. 2012. Se žalovaným žila v družském poměru od roku 2008 do roku 2014 ve společné domácnosti v bytě v Mostě. V roce 2014 účastníci rozvázali družský vztah a žalobkyně se odstěhovala ze společné domácnosti. Žalovaný v bytě žil i nadále do 20. 12. 2021, kdy žalobkyně našla byt opuštěný. Žalovaný jí sdělil, že si bere psa do nové domácnosti s sebou, neboť pes je jeho vlastnictvím. Od zániku společné domácnosti účastníků v roce 2014 do 20. 12. 2021 mezi účastníky fungovalo střídání se o psa, neboť žalobkyně vnímala, že i žalovaný si ke psovi vytvořil citový vztah a tuto vazbu nechtěla bezdůvodně zcela přetrhnout. Ze tří čtvrtin času však měla žalobkyně psa u sebe. Předávání psa probíhalo vždy v Mostě, kdy ho žalobkyně přímo žalovanému předávala. Byla to její podmínka. Pes byl šťastný i u žalovaného, ale víc byl u ní. Nyní je šťastný, vidí děti žalobkyně, vnoučata, všichni mají domy, rád tam jezdí. Od 20. 12. 2021 byl žalovaný nekontaktní, proto žalobkyně dne 2. 2. 2022 podala ke zdejšímu soudu návrh na vydání předběžného opatření, aby jí žalovaný psa vydal. Soud tomuto návrhu vyhověl usnesením č. j. 10 Nc 33501/2022-21 dne 7. 2. 2022 a uložil současně žalobkyni do 1 měsíce od vydání rozhodnutí podat žalobu o vydání psa, eventuálně o určení, že je vlastníkem psa. Naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva žalobkyně spatřuje v tom, že jedině určující výrok soudního rozhodnutí vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků ke psu, čímž se předejde dalším případným žalobám o vydání psa. Do doby rozhodnutí o určení je ohroženo postavení žalobkyně, která tvrdí, že je vlastníkem. Žalovaný se i nadále snaží chopit psa, v nedávné době tak učinil telefonicky. Až v okamžiku, kdy bude o vlastnickém právu rozhodnuto, se může odvíjet případná další dohoda účastníků, u koho pes bude. Žalobkyně rovněž poukázala na skutečnost, že se jedná o určení pravidel a záležitost praktického života. Dále žalobkyně uvedla, že žalobou o vydání psa se svého práva ke psu domáhat nemůže, neboť žalovaný psa nezadržuje, když se vydání psa domohla uvedeným předběžným opatřením soudu.
2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil z několika důvodů. Prvním důvodem byla skutečnost, že vlastníkem psa je on, neboť jej dostal dne 16. 4. 2012 od žalobkyně a její dcery [REDAKCE]. Daru předcházelo úmrtí předchozího psa, který zemřel dne 13. 4. 2012 a žalovaný na něho byl citově vázán. Celý život měl nějakého psa, a proto mu chtěla žalobkyni uvedeným darem udělat radost. Druhým důvodem nesouhlasu se žalobou byla skutečnost, že dle žalovaného není dán naléhavý právní zájem na určení, když je možné žalovat na vydání věci. Žalobkyně má psa momentálně u sebe, avšak pouze na základě předběžného opatření, jehož realizace proběhla zcela svévolně a násilně. Věc je řešena policií. Žalovaný tvrdil, že v době trvání společné domácnosti se žalobkyní v bytě v Mostě přestal pracovat a šel do důchodu. O psa se staral a věnoval se mu. Celý život měl nějakého psa. Žalobkyně takový zájem o psa nejevila, chodila stále do zaměstnání, jezdila i na několikadenní školení. Po ukončení společné domácnosti měl psa po dobu čtyř let výlučně u sebe, až poté žalovaná požádala o „půjčování“ psa, které se uskutečňovalo tak že na 3 až 4 dny v měsíci psa žalobkyni svěřoval. Dne 20. 12. 2021 se žalovaný odstěhoval i se psem s tím, že je to jeho pes. Současně žalovaný tvrdil, že pes býval opakovaně po návratu od žalobkyně nemocný, tak už ho žalobkyni dávat nechtěl. Na základě jednání žalobkyně, pro které byla odsouzena trestním příkazem zdejšího soudu, mu byl pes žalobkyní odňat. Od té doby psa u sebe nemá. Po seznámení se s rozhodnutím o zamítnutí předběžného opatření žalovaný žalobkyni volal, kdy si muže pro psa přijet. Žalobkyně s ním odmítla komunikovat. Dále žalovaný namítl vydržení psa.
3. Po provedeném dokazování soud zjistil následující skutečnosti: Účastníci shodně tvrdili, že od dubna 2012 do roku 2014 žili ve společné domácnosti, v níž žil i pes [REDAKCE]. Přibližně od roku 2018 ž 2019 se účastníci o péči o psa [REDAKCE] střídali s tím, že pouze nebyli ve shodě, s jakou četností. Žalobkyně tvrdila, že měla psa v péči ze tří čtvrtin času, žalovaný tvrdil, že žalobkyni psa

dával na tři až čtyři dny v měsíci. Dále bylo účastníky shodně tvrzeno, že od 21. 2. 2022 dosud je pes v držení žalobkyně. Výše uvedená shodná tvrzení vzal soud za svá skutková zjištění, a to v souladu s § 120 odst. 3 o. s. ř., podle kterého soud může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

4. Z usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 7. 2. 2022 č. j. 10 Nc 33501/2022-21 soud zjistil, že na návrh žalobkyně byla odpůrci předběžným opatřením uložena povinnost vydat žalobkyni psa [REDAKCE]. Současně byla žalobkyni uložena povinnost podat u soudu žalobu o vydání psa, eventuálně žaloba o určení, že je vlastníkem psa, a to do 1 měsíce od vydání tohoto usnesení.
5. Z trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 11. 8. 2022 č. j. 42 T 107/2022-228 soud zjistil, že mj. žalobkyně byla uznána vinnou, že dne [REDAKCE] . 2022 v době okolo [REDAKCE] hod. v Mostě, v ulici [REDAKCE] před domem č.p. [REDAKCE], v jehož [REDAKCE], společně s [REDAKCE] přistoupili k poškozenému žalovanému, který měl v tu dobu na vodítku psa [REDAKCE], a tohoto se oba snažili zmocnit tím, že nejprve žalobkyně k sobě psa přivolala a poté, co uchopila vodítko, se snažila psa za toto žalovanému vytrhnout, přičemž při tomto [REDAKCE] kancelářskými nůžkami o délce čepele 9 cm mával před žalovaným v úrovni jeho hlavy, kdy nejprve žalovaného nůžkami zasáhl do prsteníku levé ruky, následně těmito přestříhl vodítko a poté žalovaného bodl nůžkami do střední třetiny pravé paže, a v dalším útoku na žalovaného mu bylo zabráněno fyzickým zásahem třetí osoby, přičemž žalobkyně v tuto dobu následovala psa, který vběhl zpět do [REDAKCE] odkud se jej pokoušela získat, a takto činila i přes odpor [REDAKCE] která se snažila zamezit jejímu vstupu do [REDAKCE] zavřením dveří a jejich držením z vnitřní strany, přičemž v přetahování o dveře žalobkyni vypomohl i [REDAKCE], který ač držen třetí osobou, společně se žalobkyní překonal odpor [REDAKCE], kdy společně se jim podařilo dveře otevřít, odstrčit [REDAKCE], která se nataženou paží snažila zabránit jejich vstupu, z prostoru dveří, během čehož žalobkyně poškozenou [REDAKCE] chytila za ruce a [REDAKCE] jí udeřil do hrudníku, následkem čehož provozovatelka [REDAKCE] přestala klást odpor, a žalobkyně tak z [REDAKCE] sebrala psa [REDAKCE] a z místa utekla. Uvedené jednání žalobkyně trestní soud posoudil jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen tr. zákoník). Trestní příkaz nabyl právní moci dne 7. 9. 2022. Žalobkyně uvedla, že z důvodů psychických, resp. proto, že již nechtějí žalovaného vidět, nepodala proti uvedenému trestnímu příkazu odpor. Od uvedeného dne dosud má psa [REDAKCE] v držení žalobkyně (shodná tvrzení účastníků).
6. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2022 č. j. 12 Co 59/2022-33, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalovaného proti výše uvedenému usnesení č. j. 10 Nc 33501/2022-21, soud zjistil, že návrh na vydání předběžného opatření, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat žalobkyni psa [REDAKCE], byl odvolacím soudem zamítnut, a že povinnost podat žalobu o vydání psa, eventuálně žalobu o určení, že je vlastníkem psa, se žalobkyni neukládá. V odůvodnění uvedeného usnesení mj. odvolací soud uvedl: „Byť žalobkyně v návrhu uvádí, že je připravena zahájit soudní řízení o určení vlastnického práva k psovi, je způsobilým právním prostředkem ochrany jejích subjektivních práv zejména žaloba na vydání psa (v rámci tohoto sporu pak bude řešena jako otázka předběžná vlastnictví psa) a právě stejného obsahu je žalobkyní navrhováno předběžné opatření. V takovém případě to však, aby žalobkyně byla s návrhem na předběžné opatření úspěšná, klade na žalobkyni zvýšené nároky, aby přesvědčivě a v dostatečném rozsahu osvědčila jak své vlastnictví k psovi, tak i jednání žalovaného důvodně vzbuzující obavu o zdraví, resp. smrt psa, a to právě tím spíše pokud oba účastníci mají odlišný náhled na ve věci rozhodné skutečnosti (komu skutečně svědčí vlastnictví psa). Skutečnost, že pes se ocitl ve stavu nedostatku řádné péče, že je obrožen jeho život, zůstala toliko v rovině tvrzení (z tzv. denního záznamu MVDr. Frýbý vyplývá pouze, že ve dnech 14. 6. - 17. 6. 2021 byl ošetřen veterinářem kvůli zvracení), osvědčena nebyla, a potřeba zatímní úpravy tak prokázána nebyla. Navíc požadovaný zásah žalobkyně v podobě jím navrhovaného předběžného opatření do (dle jejího vlastního tvrzení) stavu tzv. střídavé péče o psa trvajícího řadu let, který navíc

sama akceptovala a snaží-li se tento zafixovaný stav zásadně změnit, se jeví v takové situaci jako nepřiměřený zásah do práv žalovaného.“ (viz b. 9 odůvodnění usnesení č. j. 12 Co 59/2022-23).

7. Soud v průběhu jednání dne 14. 9. 2022 dospěl k závěru, že žalobkyně řádně netvrdí naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva ke psu [REDACTED], a proto o této skutečnosti byla žalobkyně v průběhu jednání soudu poučena podle § 118 odst. 1 o. s. ř. a byla jí uložena povinnost výše uvedené tvrzení doplnit. Žalobkyně setrvala na svých dosavadních a v úvodu odůvodnění rozsudku uvedených tvrzeních, která byla z jejího pohledu dostatečná (viz str. 4 protokolu o ústním jednání ze dne 14. 9. 2022).
8. Soud zamítl následující důkazní návrhy účastníků: čestná prohlášení [REDACTED] manželů [REDACTED], [REDACTED] svědeckých výpovědí [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], účastnické výpovědi žalobkyně a žalovaného, výslechy svědků [REDACTED], [REDACTED] zprávu od veterináře ze dne 11. 7. 2022, výslechy svědků [REDACTED] a [REDACTED] a, pojistnou smlouvu pro pojištění nákladů na veterinární léčbu psů ze dne 29. 3. 2018, potvrzení Obecního úřadu v Proboštově ze dne 7. 9. 2022, potvrzení Obecního úřadu Žabovřesky nad Ohří ze dne 26. 1. 2019, denní záznam MUDr. Břetislava Frýby ze dne 21. 1. 2022, lékařskou zprávu veterinárního zařízení Veterinární kliniky Suchdol s. r. o. ze dne 3. 5. 2022 včetně platebního výměru této kliniky z téhož dne, lékařskou zprávu veterinární nemocnice AAVet ze dne 13. 6. 2021, výslechy svědků [REDACTED], [REDACTED], narozeného [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a zprávu veterinární kliniky v Kralupech. Všechny tyto důkazní návrhy zamítl soud proto, že směřovaly k prokázání existence vlastnického práva účastníků ke psovi [REDACTED], avšak otázka vlastnického práva nebyla s ohledem na dále uvedené právní posouzení věci pro rozhodnutí soudu právně významná.
9. Po provedeném dokazování soud učinil následující skutkový závěr: Účastníci od dubna 2012 do roku 2014 žili ve společné domácnosti v bytě v Mostě, v níž žil i pes [REDACTED], a společně o psa pečovali. Minimálně přibližně od roku 2018 až 2019 se účastníci o péči o psa [REDACTED] střídali s tím, že pouze v rámci svých tvrzení nebyli ve shodě, s jakou četností. Od 20. 12. 2021 žalovaný odmítal žalobkyni psa vydat. Dne 7. 2. 2022 zdejší soud k návrhu žalobkyně rozhodl o předběžném opatření v podobě uložení povinnosti žalovanému psa vydat žalobkyni a povinnosti žalobkyně podat ve stanovené lhůtě žalobu o vydání psa, event. o určení, že je vlastníkem psa. Od 21. 2. 2022 dosud je pes v držení žalobkyně, když byl žalovanému odňat žalobkyní, která se v průběhu tohoto odnětí dopustila jednání, které bylo pravomocně posouzeno jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Uvedené předběžné opatření bylo odvolacím soudem dne 22. 6. 2022 zamítnuto s tím, že žalobkyně mj. zejména neprokázala potřebu zatímní potřeby poměrů, a dále, že navrhované předběžné opatření se jeví jako nepřiměřený zásah do práv žalovaného s ohledem na několikaletou tzv. střídavou péči o psa.
10. Po právní stránce soud věci posoudil následujícím způsobem: Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
11. Z ustálené rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že žaloba na určení má místo zejména tam, kde by bez takového určení bylo ohroženo právo žalobce nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým (viz např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 2 Cz 8/71). Určovací žaloba má plnit především preventivní povahu a má za účel poskytnout ochranu právnímu postavení žalobce dříve, než dojde k porušení právní vztahu nebo práva. Není proto důvodná tam, kde

právní vztah nebo právo již byly porušeny a kde je proto právním prostředkem ochrany právního vztahu nebo práva žaloba na plnění.

12. Nejvyšší soud ČR v odůvodnění rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019 sp. zn. 24 Cdo 2142/2019 mj. uvádí: „Podle ustálené soudní praxe je naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Určovací žaloba nemůže být zpravidla opodstatněná tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti (srov. např. rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24.2.1971, sp. zn. 2 Cž 8/71, uveřejněný pod č. 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1972). Tento předpoklad však nelze chápat všeobecně. Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odepřít. Za nedovolenou – při možnosti žaloby na plnění – lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě na plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.3.1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný pod č. 21 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997).“
13. V souladu s výše uvedenými předpoklady existence naléhavého právního zájmu se soud v předmětné věci zabýval jeho existencí jako podmínky pro další věcný přezkum žaloby.
14. Specifikem, které otázku existence naléhavého právního zájmu v předmětném řízení při úvahách soudu nezbytně provázelo, byla skutečnost, že předmětem vlastnického práva, které mělo být určeno ve prospěch žalobkyně, bylo zvíře, konkrétně pes.
15. Podle § 494 o. z. má živé zvíře zvláštní význam a hodnotu již jako smysly nadaný živý tvor. Živé zvíře není věcí a ustanovení o věcech se na živé zvíře použijí obdobně jen v rozsahu, ve kterém to neodporuje jeho povaze.
16. Otázku, zda zvíře může být předmětem vlastnického práva, není-li ve smyslu § 494 o. z. věcí, soud zodpověděl kladně. Existence vlastnického práva ke zvířeti neodporuje povaze zvířete a odpovídá tomu např. i zákonná konstrukce přivlastnění zvířete v § 1046 či § 1048 o. z., kdy zákon mluví o vlastníkovi zvířete.
17. Otázku existence naléhavého právního zájmu na určení vlastnického práva soud právě s ohledem na předmět tohoto práva posuzoval v souladu s následujícími úvahami. Žalobkyně tvrdila, že je vlastníkem psa. Současně bylo zjištěno, že pes je nyní v držení žalobkyně. Z tohoto pohledu lze uzavřít, že nyní její tvrzené vlastnické právo nachází uspokojení v držbě předmětu tvrzeného vlastnictví, a (pouze) z tohoto pohledu není naléhavý právní zájem na žalovaném určení dán.
18. Žalobkyně však opírá existenci naléhavého právního zájmu mj. o závěr, že jedině rozhodnutí o určení vlastnického práva vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků ke psu, čímž se předejde dalším případným sporům o vydání psa. Soud tento názor žalobkyně v podobě naplnění preventivního účelu předmětné žaloby nesdílí s ohledem na následující hmotněprávní závěry: Soud v souladu s § 494 o. z. přihlédl k povaze zvířete, v tomto případě psa [REDAKCE], který žil několik let nejprve ve společné domácnosti účastníků, v posledních letech pak střídavě u každého z nich, a to podle jejich vzájemné dohody. Na tento stav byl pes zvyklý. Do povahy psa jako živého tvora nepochybně patří vlastnost silně se vázat na konkrétního člověka, kdy odloučení od tohoto člověka mu proto nezbytně působí psychickou újmu. Citovou vazbu psa na oba účastníky i opačně účastníků k psovi shodně tvrdily obě strany sporu, ač s odlišnou intenzitou.
19. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 1722/2018 ze dne 29. 10. 2019 řešil spor o vydání psa a mj. odkazem na odbornou literaturu uvedl: „Na rozdíl od neživých a necítících předmětů nelze nadále disponovat zvířaty bez uvážení jejich pocitů a povahy. Majitel zvířete musí strpět odpovídající zásahy do práva na užívání vlastnictví, jež sledují pohodu a zájmy zvířat. Omezení v právním nakládání byla autory

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Ješinová.

zamýšlena především s ohledem na zvířata, která se silně citově váží na člověka – ačkoli jsou v důvodové zprávě výslovně uvedeni psi, lze očekávat, že tato pravidla dopadají i na méně obvyklé druhy, u nichž se prokáže existence silného vzájemného vztahu a emoční vazby.“ (srov. Prouza, I. Zvíře na rozhraní mezi osobou a věcí. Právní rozhledy. Praha: C. H. Beck, 2017, č. 1, s. 13).“

20. Z výše uvedeného lze dovodit, že právě u psa jako živého tvora schopného se silně citově vázat na člověka, lze připustit, že i v případě existence vlastnického práva žalobkyně k psovi [REDACTED] by žalobkyně mohla mít povinnost strpět zásah do svého vlastnického práva v podobě vydání psa žalovanému. Takový zásah je z pohledu práva možný, resp. mohl by být odůvodněn § 8 o. z., podle kterého zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany. Soud rovněž v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1517/21 ze dne 23. 6. 2021, v němž Ústavní soud připustil možnost předávání si psa ve stanovených termínech. Toto rozhodnutí sice vychází ze situace, kdy účastníci byly spoluvlastníky psa, nicméně s ohledem na výše uvedené nelze odmítnout závěr, že by k takovému řešení mohlo být přistoupeno i v případě vlastníka a nevlastníka, a to právě s ohledem na § 494 o. z. Tímto soud nijak nepředjímá existenci vlastnického práva kohokoli z účastníků předmětného sporu, neboť se jeho existencí vůbec nezabýval.
21. V souladu s tím, že i v případě existence rozhodnutí o určení vlastnického práva k psu [REDACTED] by za stavu, kdy do vydání zrušeného předběžného opatření byl pes [REDACTED] ve střídavé péči účastníků, nebyly do budoucna vyřešeny případné spory o „vydání“ psa, není ani z žalobkyní tvrzeného důvodu preventivní funkce určovací žaloby odůvodněn naléhavý právní zájem na požadovaném určení.
22. Soud výše uvedenými úvahami nijak nepopírá význam a důležitost existence vlastnického práva k psovi jako zvířeti. V daném sporu však zohlednil důvodnost žaloby z pohledu žalobních tvrzení týkajících se naléhavého právního zájmu na určení vlastnického práva a dále specifika předmětného sporu. Žalobkyně podala návrh na vydání předběžného opatření, aby jí byl vydán pes [REDACTED]. Předmětnou žalobu podala na základě povinnosti, kterou jí uložil soud v usnesení o vydání předběžného opatření. Důvodem pro podání žaloby tak byla skutečnost, že žalovaný v rozporu s dohodou žalobkyni odmítl vydat psa, kterého si do té doby pravidelně předávali. Byla to i žalobkyně, která tvrdila vzájemnou citovou vazbu žalovaného k psovi, toto její tvrzení je v souladu se zjištěním, že mezi účastníky probíhala „střídavá péče“ o psa [REDACTED].
23. Nadto soud uvádí, že výše uvedené posouzení zdůrazňuje postavení psa jako živého tvora ve smyslu § 494 o. z. Nelze však odhlédnout od dalšího významného hlediska, kterým je újma, která by mohla vzniknout žalovanému. Nelze mít za to, že jen vlastnické právo by bylo určující v případném sporu o vydání psa, resp. nelze ani s ohledem možnou újmu žalovaného přijmout odůvodnění naléhavého právního zájmu žalobkyní v podobě, že rozhodnutí o určení vlastnického práva mohlo být absolutní odpovědí na otázku, kdo má právo na držbu psa. Nejvyšší soud ČR v citovaném rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 1722/2018 poukazuje na to, že již opakovaně „připustil zamítnutí vlastnické žaloby pro rozpor výkonu vlastnického práva s dobrými mravy (např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4065/2014 či v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 740/99). Dospěl přitom k závěru, že zamítnutí vlastnické žaloby pro rozpor výkonu vlastnického práva s dobrými mravy připadá výjimečně do úvahy, pokud výkon práva na ochranu vlastnictví vážně poškodí uživatele věci, aniž by vlastníkově přinesl odpovídající prospěch, a vyhovění žalobě by se týkalo zvlášť významného zájmu žalovaného.“
24. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že není dán žalobkyní tvrzení naléhavý právní zájem na určení jejího vlastnického práva k psovi [REDACTED] ani z pohledu preventivní funkce určovací žaloby, neboť případné rozhodnutí o určení vlastnického práva, popř. zamítnutí žaloby, nevytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků, který by předešel dalším případným žalobám o vydání psa. V souladu s tím je třeba mít za to, že taková žaloba a jí odpovídající

rozhodnutí soudu nenaplní svou preventivní funkci, o kterou se žalobkyně ve svém tvrzení opírá s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 5. 2016 sp. zn. 26 Cdo 1313/2015. Rovněž je třeba mít za to, že právě s ohledem na výše uvedené by předmětná žaloba ve smyslu citovaného rozhodnutí NS ČR sp. zn. 24 Cdo 2142/2019 neposloužila ani potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů.

25. Dále soud neshledal existenci žalobkyní tvrzeného právního zájmu na určení vlastnického práva ani v tvrzení, že až od určení konkrétního vlastníka psa [REDAKCE] se může odvíjet další dohoda účastníků o tom, u koho bude pes v péči. Oba účastníci dávají svým přístupem od 20. 12. 2021 zřetelně najevo, že právě z postoje vlastníka vyvozují právo na svou výlučnou (!) péči (držení) psa [REDAKCE].
26. Soud v předmětném řízení nezjistil existenci žalobkyní tvrzeného naléhavého právního zájmu na určení vlastnického práva k psovi [REDAKCE] a proto žalobu v souladu s § 80 o. s. ř. zamítl.
27. V souladu s tím, že nebyl náležitě tvrzen a zjištěn naléhavý právní zájem na požadovaném určení, soud se již dále nezabýval dalším posouzením předmětného sporu z pohledu tvrzeného vlastnického práva k psovi a vydržením psa žalovaným. Z tohoto důvodu rovněž zamítl uvedené důkazní návrhy směřující k prokázání vlastnického práva k psovi. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí NS ČR ze dne 19. 5. 2011 sp. zn. 30 Cdo 1121/2011, jehož právní věta zní: „Zamítá-li soud žalobu na určení, zda tu právo nebo právní vztah je či není, pro nedostatek naléhavého právního zájmu na takovém určení, je logicky vyloučeno, aby současně žalobu přezkoumal po stránce věcné. Je tomu tak z toho důvodu, že takový přezkum je právě naléhavým právním zájmem podmíněn.“
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
29. Soud ve věci plně úspěšnému žalovanému přiznal náklady řízení, které jsou představovány mimosmluvní odměnou zástupce žalovaného ve výši 10 000 Kč (4 úkony právní služby po 2 500 Kč podle § 7 b. 5, § 9 odst. 2 písm. a), § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. za úkony v podobě převzetí a přípravy zastoupení, vyjádření ve věci ze dne 13. 4. 2022, účasti u ústního jednání soudu dne 14. 9. 2022 – 2 úkony), náhradou hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 režijní paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1, § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhradou jízdného (cesta osobním automobilem k ústnímu jednání soudu dne 14. 9. 2022 v délce 48 km z Chomutova do Mostu a zpět) ve výši 288 Kč v souladu s § 13 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhradou za promeškaný čas ve výši 200 Kč (2 promeškané půlhodiny po 100 Kč) podle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částkou odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 2 454 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.).
30. Výrok III. rozsudku odpovídá § 148 odst. 1 o. s. ř., podle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. O svědečném a odpovídající povinnosti žalobkyně jako v řízení neúspěšného účastníka bude rozhodnuto v samostatném usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Most 19. září 2022

Mgr. Denisa Hamerská v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Ješinová.